

Tato malá ochutnávka ke všem těm dvanácti smyslům, je zároveň pozvánkou k pravidelným seminářům a cvičením, které v Akademii povede Ueli Seiler a Anežka Janátová nejen teoreticky, ale především v prožitku.

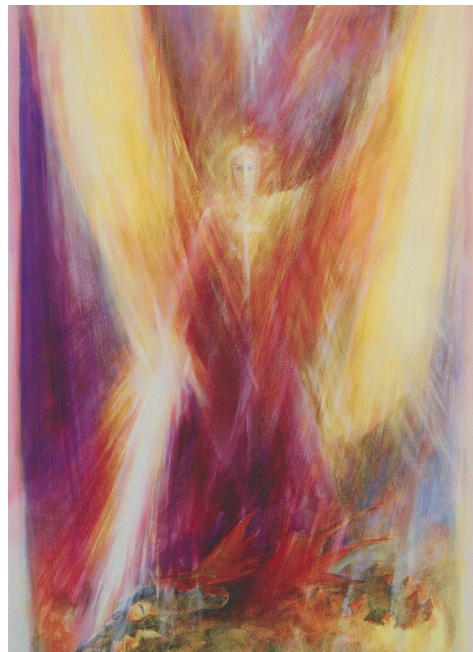
Ueli Seiler

je waldorfský pedagog, astrosof, bard a dlouholetý ředitel Domova a školy Schlössli Ins ve Švýcarsku. Jako vystavující umělec se zúčastnil interaktivní výstavy Orbis Pictus – Labyrint světla v bývalé čističce odpadních vod v Praze. V současnosti je jeho tvorba zastoupena na volném pokračování již zmíněného projektu s názvem Orbis Pictus aneb... PLAY v pražském Mánesu. Zde vystavuje fenomény - skleněný hranol - prizma - rozkládající světlo do barevných spekter, barevné stíny a kruhy. V Čechách mu vyšla kniha Barvy: vidět – prožívat – rozumět (Wald Press, Praha, 2009) a k vydání je připravena další kniha: Integrovaná nauka o hvězdách.

Anežka Janátová

pracuje jako psychologka, věnuje se pedagogické, pedagogicko-psychologické činnosti, přednáškám a vedení mezinárodních symposií. Deset let působila jako psychologka a později ředitelka Jedličkova ústavu, odtud cíleně odešla do Švýcarska, kde prací v zařízení pro postižené lidi získala finance na založení Sociálně terapeutického centra Tabor. V roce 1996 vedla ateliér léčebné pedagogiky na Institutu pedagogiky volného času, který se přerodil v samostatný subjekt Akademie sociálního umění Tabor, napojený na mezinárodní síť Konference pro léčebnou pedagogiku a sociální terapii, mající své těžiště ve vysokých školách německy mluvících zemí.

Cena semináře je 800 Kč.

Nechceme však, aby tíživá finanční situace byla překážkou v účasti, proto je individuální domluva možná.

Poplatek je splatný v kanceláři Akademie vždy před začátkem kurzu.

Přihlásit se můžete na: posta@akademietabor.cz

Seminář se koná v prostorách Akademie sociálního umění Tabor.

Adresa je uvedena níže.

Program semináře:

Pátek 18:30 – 19:00 Registrace, 19:00 – 21:00

Sobota 9:00 – 12:00, 13:30 – 18:00

Neděle 9:00 – 12:00

Více informací naleznete na stránkách Akademie.

Akademie sociálního umění Tabor

Jana Zajíce 32, 170 00 Praha 7, tel: 233382494,

e-mail: posta@akademietabor.cz

www.akademietabor.cz

Akademie sociálního umění Tabor

první seminář z přednáškového cyklu

O dvanácti smyslech

11. -13. 2. 2011

Ueli Seiler
a
Anežka Janátová

Dvanáct je hvězdných znamení,
dvanáct je smyslů, bran
z nitra do světa,
ze světa do nitra

Fascinující symbolika čísel nás uchvátí, sotva do ní začneme pronikat.

Počátek všeho jako bod nebo jako nula.

Jednička jako to, co je projevéné.

Dvojka jako polarita, mezi níž existuje již určité napětí.

Trojka jako polarita spojená vyrovnávající silou a také jako nová kvalita trojúhelníku.

Čtyřka jako to, co je vlastně základem zemského bytí, čtverec nebo krychle.

Pětka jako symbol člověka, který má čtyři končetiny a nejdříve nese hlavu; pentagram, pětiúhelník.

Šestka jako dva trojúhelníky, které se vzájemně prolínají a vytvářejí symbol života, Davidovu hvězdu.

Sedmíčka jako dům: základ ve čtvernosti a trojúhelník mířící vzhůru.

Osmička jako dokonalé číslo sluneční, čtyři dole a čtyři nahoře. Lemniskáta.

Devítka jako třikrát tři trojúhelníky.

A **desítká** jako jednička i počátek, nula.

Pak je ještě posvátné číslo dvanáct.

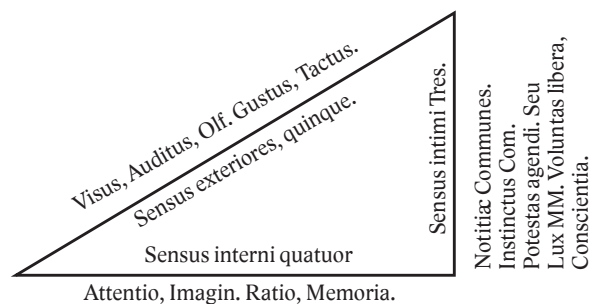
Dvanáct bylo kmenů izraelských.

Dvanáct je hvězdných znamení.

Dvanáct je smyslů, bran, kterými vstupují vjemy do člověka z vnějšího světa. A vnitřní svět, který tyto vjemy zpracovává a je jimi obohacován, může skrz těchto dvanáct bran působit navenek.

Těch dvanáct bran je jako dvanáct bran v Apokalypse, dvanáct bran do nového Jeruzaléma.

Je pravda, že člověk obvykle hovoří jenom o pěti smyslech, ale již Jan Amos Komenský objevil, že smyslů člověka je dvanáct, právě jako těch dvanáct bran.

Dvanáct smyslů podle Jana Amose Komenského

Sensus exteriores quinque

Tactus
Gustus
Olfactus
Auditus
Visus

Pět vnějších smyslů

Hmat
Chuť
Čich
Sluch
Zrak

Sensus interni quatuor

Attentionis (vulgo Communis)
Imaginationis
Ratiocinii
Memoria

Čtyři vnitřní smysly

Pozornost
Představivost
Rozumnost (Uvažování)
Paměť

Sensus intimi tres

Lux Mentis
Motus voluntatis
Vis facultatum,
Impetus seu Conscientia

Tři nejvnitřnější smysly

Světlo rozumu
Hnutí vůle
Svědomí,
Schopnost konat

Všechny smysly člověk zpočátku nezná, protože si nedokáže představit, že by třeba mohl být ‚mysl pro lidské slovo‘, ale když se zamyslíme třeba právě nad tímto smyslem pro lidské slovo, tak vidíme, jak hluboko tento smysl sahá.

Je to smysl, který dává nejenom cit pro pochopení slov druhého člověka, ale který dává také cit pro tvůrčí slovo, které vychází z našich úst.

Těch obvyklých smyslů, které známe, je pět: hmat, zrak, sluch, chuť, čich. Ale když si vezmeme jenom z lidové moudrosti různá úsloví, tak hmat je nejenom zážitek, že se něčeho dotýkám, ale tím, že se něčeho dotýkám, v podstatě zjišťuji hranice vlastní bytosti.

Jenže v přeneseném slova smyslu se říká: ‚Dokázal to vyhmátnout, vyhmátl podstatu.‘

Takže vidíme, že existuje nejenom ten fyzický hmat, ale i vlastně hmat jako smysl pro podstatu něčeho, nad čím právě badáme.

Stejně tak čich. Čich je pochopitelně tím smylem, který nás upozorňuje na různé vůně, různé pachy, ale i na hrozící nebezpečí: i tady se říká: ‚Má na to čich‘. Tedy má čich na to, zase co je podstatné, co se stane.

Vidíme, že i fyzický smysl, kdy do nás vstupuje čichem nějaká kvalita zvenčí, vlastně může být přenesen i na vyšší kvalitu: čich pro věci budoucí. Nebo pro věci podstatné. Nebo pro hrozící nebezpečí.

Sluch je už uložen přímo v hlavě. Říká se: ‚Slyší trávu růst‘. Čili sluch nejenže nám sděluje to, co je kolem nás, ale seznamuje nás s prostorem. Nejhorší postižení, jak je klasifikováno mezi postiženími, je i postižení sluchu. Člověk přestane slyšet, co se

děje kolem něj, přestane vnímat prostor, přestane slyšet svůj vlastní hlas. Přestane slyšet hlasy a zvuky, které jsou kolem něj. Ale víme dobře, že třeba Bedřich Smetana či Ludwig van Beethoven komponovali nádhernou hudbu a že ta téměř nejnádhernější hudba vznikla až v době jejich nemoci, až když je postihla ztráta sluchu. Můžeme si uvědomit, že člověk slyší i vnitřním člověkem. Lidé jako Smetana či Beethoven, mohou slyšet ty nejnádhernější tóny a kompozice, aniž by měli vnější sluch.

Máme také zrak. A říkáme: ‚vidí až za roh‘, nebo ‚vidí široko daleko‘, nebo ‚vidí věci, které jiní nevidí‘.

U zraku pak člověk vidí i to, co je ‚za zrakem‘. Může vidět záznaky. Říká se, že Homér, který napsal Iliadu a Odysseu, byl slepý. Ale jeho slepota znamenala, že byl slepý pro běžné vnější věci. Jeho vnitřní zrak viděl všechny děje, o kterých psal. Viděl, že nejenom na Zemi bojují lidé, ale že do těch pozemských bojů zasahují i bohové. A viděl, že třeba Trojská válka vůbec není jenom běžnou válkou tady na Zemi, jak jsme viděli v nepříliš dokonalém hollywoodském filmu. Byla to válka změny časů, změny věků. Ona vlastně začíná na Olympu, začíná mezi bohy. A na Zemi se teprve přenáší. Vlastně celou Trojskou válku začíná Paridův soud, kde smrtelník má rozhodnout o kráse mezi třemi bohyněmi, mezi třemi mohutnými podstatami. Jedna je Krása sama, jedna je Moudrost sama a jedna je Mateřství, Hera. Moudrost Pallas Athéna a Afrodité krása. Samozřejmě, že Paris volí Afrodité, Kráso, protože o kráse má rozhodnout. Krása v moudrosti, ta se musí dlouho objevovat. A kvalita Krávy v mateřství, to je veliký cíl lidstva, aby pochopilo, co vlastně mateřství ve skutečnosti znamená.

Takže vidíme, že o každém z těchto smyslů můžeme přemýšlet v mnoha rovinách: nejprve v tom čistě fyzickém, pak v duševní kvalitě a pak vlastně až v kvalitě duchovní. V průběhu kursů, které budou pojednávat o dvanácti smyslech v Akademii sociálního umění, se budeme s těmito kvalitami blíže seznamovat.

Prozradíme Vám jedno cvičení smyslu, který je velice vysokým smyslem – je to ‚mysl pro Já druhého člověka‘. Mohli bychom říci také: smysl empatie, smysl hlubšího porozumění bytosti druhého člověka.

Se studenty Akademie děláme následující experiment: dva si sednou doprostřed kruhu studentů a základní instrukcí je, aby se na sebe vzájemně dívali. Ale nebudou se na sebe dívat soutěživě, nebo se přetlačovat očima, kdo déle a kdo lépe, ale budou se dívat s velikou otázkou: Kdo je ta bytost, která sedí proti mně? A po skončení experimentu, který trvá různě dlouho podle toho, jak hluboce se dokáží lidé do otázky i do dívání ponořit, hovoříme nejenom o tom, co ti dva viděli, ale co viděli i všichni ostatní v průběhu celého experimentu.

A podobné experimenty máme v rámci kursu připraveny pro všechny smysly.

Anežka Janátová